

Com un organisme que s'autofagocita fins al no-res, la venda i consum conscient de les imminències per part des de les oligarquies com a imperatiu moral, polític i econòmic al servei d'interessos -presumptes- de la majoria **funciona**. És un **fet**. I **funciona** més enllà **del contracte** dels representants amb la ciutadania i sense que això haja provocat cap revolta significativa. La imprescindible, l'**essencialisme**, tan monolític com fal·laç, de fer retallades en serveis socials perquè, del contrari, no podria sostenir-se l'estat del benestar -ço és, *t'ampute el braç perquè no et faça mal-*, o el reclam inajornable d'un estat propi perquè, en veu dels presidents Pujol i Mas, Catalunya «*el necessita*» -ara!, en present d'indicatiu, i no abans-, tenen una càrrega d'obsolescència **programada** tan alta que les dues imminències podrien ser identificades simplement com a nostàlgia de finals del segle XX si no fóra per l'espiral de silenci creixent a força de greuges i dicteris, d'inèrcies que emmordassen el pensament i embossen els canals d'acció. Si al meu parer és indiscutible que els pobles, per al seu benestar, han de tenir total sobirania i serveis socials eficaços -no solament perquè els necessiten, també i sobretot **perquè els volen**-, no deixe de comprovar que, en canvi, això mateix és també una obvietat que les oligarquies ara fan passar per **insòlita**, apel·lant hipòcritament al regne tenebrós de les necessitats. No crec que aquest apunt meu siga, ni de bon tros, un visió hipercrítica de la realitat, i dubte que pugua funcionar com a antídoto contra les decepcions. Moltíssima gent ha piulat que la marxa cap a la independència de Catalunya **ja no té aturador**. Des de la rabassa del sud, exiliat i perifèric, com qui contempla atònit la bellesa d'una gran tempesta, només puc fer costat i dir: magnífic, per fi, ja era hora.

Les imminències

Sí, però només són imminents
les tendreses, la boira composta
de mosquits adherits a la goma de l'aigua,
vapors insinuants i articulats, espectres
no pas més terribles que jo.
M'hi avinc, me'n congratulo, res
no serà que no sigui
benèfic. Un pas més
en fals, i l'orgia! Una copa de sexe
amb, una oliva farcida de gel, un dimoni. És
suficient.
I ben sec, el cop de porta
trenca la matinada. Sento que s'acosten
ordenadament. Ells, els custodis
del calze, elevació
de la fusta besada. A fora,

la nit mixta, en pau i en formació
impecable, per sempre amatents, les constel·lacions
enllustrades, blavoses
com baionetes.

Màrius Sampere, del llibre «[Les imminències](#)», Proa, 2002.

Button

Button

«Autumn day», d'[Ólafur Arnalds](#)